

TABLETICE ZA PETICE



napisala: Sanja Polak

S kečkama i torbom na leđima krenula sam u školu.
Nadala sam se samo peticama. Bila sam si jako velika
i jako pametna.

A onda... Umjesto petica, četvorke, trojke... Dvojke, čak!

Učili smo slova, čitali prve riječi i dizali ruke da
čitamo naglas. Dizala sam i ja ruku, i to stalno.
Ali, učiteljica me rijetko prozivala. A kad bi me prozvala,
čitala sam... Hm... I sad me je sram priznati...

Čitala sam sporo. Zamuckivala, često griješila. Mnogi su
nestrpljivo kolotali očima dok bih se borila sa slovima.

Mnogi, ma, skoro svi, bili su bolji od mene u čitanju.

– Neću čitati. – zaključila sam i napučila usne.

– Ma, kako nećeš?! – čudila se mama.

Svaki dan gurala mi je slikovnice i knjige u ruke,
a ja bih vikala:

– Neću!

– Ne mogu!

– Ne da mi se!

Bilo je i suza. Padale bi nad otvorene stranice slikovnica
i ostavljale svoje trajne ožiljke.

I tako... Jednog suznog subotnjeg popodneva u stan nam
je došla teta Vida.

– Zašto plačeš? – pitala me je.

– Hoće petice, a neće čitati. – odgovorila je mama
umjesto mene.

– Ajooo! – zakukala je teta Vida i pogladila me je po kosi.

Mama ju je ponudila tortom od oraha, a ona je
mljackajući objašnjavala:

– Bebice, čitanje je jako, jako važno.

„Nisam ja nikakva beba“, vrištalo je u meni: „Hoću biti jako velika i jako pametna.“

– Znaš, ima lijeka za tvoj problem. – nastavila je teta Vida stružući posljednje ostatke kreme od oraha s tanjura.
– Kakvog lijeka? – pitala sam.

Obrisala sam rukom suze po obrazima i sluz ispod nosa.

Teta Vida pružila mi je salvetu serviranu uz tortu od oraha. Još jednom sam obrisala nos i nastavila slušati tetu Vidu.

– Imam ja za tebe tablete za petice.
– Petice? – širom sam raširila oči koje su zasjajile malo radosnijim sjajem.
– Da, petice! Iz čitanja. Ma, iz svega... A imam i vremena. Svaki dan ću ti donositi tablete za petice.
– Može! – rekla sam i pljesnula rukama. Onako, jako, kao kad je riješen neki veliki problem.

S nestrpljenjem sam čekala drugi dan i dolazak tete Vide. Stigla je oko deset sati prijepodne noseći mapu u kojoj su bili papiri. Stavila ih je na stol i rekla:
– Ovo su prve tablete za petice.

Otvorila sam mapu i vidjela mnoštvo papira ispisanih velikim slovima.
– To nisu tablete, teta Vido! – rekla sam razočarano.
– Jesu! Vidjet ćeš! Pročitane priče su tablete za petice. Hajdemo čitati.

I tako smo mi čitale dan za danom.
U početku je bilo teško. Još uvijek bi pala pokoja suza koju je teta Vida vješto obrisala uz veliki osmijeh i uskličnu rečenicu: – Ti to možeš!
Bila je uporna ta teta Vida sa svojim tableticama, ups, pričicama.

Nakon dva mjeseca svakodnevnog druženja s tetom Vidom zavoljela sam čitanje. Čitala sam sve brže i sve bolje. Tablete za petice zbilja su bile djelotvorne.

Osim iz čitanja, petice sam počela dobivati i iz ostalih predmeta.

Što sam više čitala, bolje sam mislila, bolje sam pisala, bolje sam govorila, bolje sam maštala...

Čak sam bolje i računala. Čak sam i bolje pamtila! Petice su padale u imenik kao najljepše zrele jabuke u zelenu jesensku travu.

Čitanje je posebna vježba za mozak. Tko želi petice, treba puno čitati. I to SVAKI DAN. Barem jednu priču dnevno.

Uz tetu Vidu naučila sam da je čitanje jako, jako važno. I iskusila sve blagodati čitanja. Počela sam uživati u čitanju. I ta uživancija nikad ne prestaje.

OZNAČI TOČAN ODGOVOR/ODGOVORE.

1. Kako je djevojčica čitala na početku priče?

- a) brzo i bez pogrešaka
- b) sporo i uz pogreške
- c) nije znala nijedno slovo

2. Što je djevojčici najviše pomoglo da postane bolja čitačica?

- a) Svakodnevno je čitala s tetom Vidom.
- b) Prestala je čitati naglas.
- c) Čitala je samo kad je morala.

3. Prisjeti se kako je tebi bilo kad si počeo/počela čitati

Čitanje mi je bilo:

lako

katkad teško

jako teško